

# ↳ *Tasnádi István* Paravarieté

## 14. jelenet

# Az akrobatamutató

„a cirkuszi pillanat – az idő megállítása”  
(Beckett)

BUFLAKÁR      Önök lesajnálják engem. Látom a szemekben. Önök az örök vesztést látják bennem. Ami persze csak annyit jelent, hogy tökéletesen sikerült álcáznom magam. Hogy tökéletes a mimikri-technikám! Hölgyeim és uraim, mély és – ezek szerint egyoldalú – tisztelettel közlöm, hogy én, Buflakár Béla, a magam teremtette pejoráló látszat ellenére egy olyan elképesztő tudás birtokában vagyok, ami egyetlen pillanat alatt gyökeresen meg tudja változtatni az emberiség történetét, a fajok evolúcióját, sőt az egész kozmosz, igen, jól hallották, a világ-egyetem filogenezisét. Rettentő hatalmammal mind a mai napig nem éltem, elsősorban gyengébb idegzetű nézőtársaikra való tekintettel mindezidáig – ahogy mondani szokás – „nem mutattam ki a fogam fehérjét”, de az előbb itt úgy szíven ütöttek, olyan csúnyán megsebeztek, hogy kénytelen vagyok revelálni önök előtt emberfeletti képességeimet. Nagy szavak... súlyos szavak... de vajon be tudja-e váltani a nagy szavak ígérteit ez a kis ember? Be.

*Buflakár kivesz a zakószéből egy nagy vekkerórát, és ujjával megállítja a percmutatóját; a tik-takkoló dobolás hirtelen leáll, néma csend.*

BUFLAKÁR      Hölgyeim és uraim! Én most megállítottam az időt. (*finoman meghajol*) Hallják ezt a csöndet? Kinn az utcán leállt a forgalom, nyílt pályán vesztegelnek a villamosok, s egy csalódott szerelmes, ki az imént vetette le magát egy közeli ház 7. emeletéről, valahol 3. és 4. emelet táján, ég és föld közt lebegve, borzalomtól elnyílt szemmel bámul az alatta épp gyanútlanul vizelő pekingi pincsi. Hölgyeim és uraim, próbáljanak megbarátkozni a gondolattal: az idő áll.

*Buflakár elhúzza a színpadi takaró-függönyt: a díszítők különböző mozdulatok közben megdermedve (az egyik épp a szájához emel egy párizsis zsömlét, egy másik épp lehajol egy szögkihúzóért stb.)*

BUFLAKÁR      Kérem, jegyezzék meg: csak rajtam múlik, mikor engedem tovább az életet! (*visszaengedi a függönyt*) Addig is: fordítsuk figyelmünket befelé! Vizsgáljuk meg a szívverésünket! Ha jól odafigyelünk, meghalljuk, hogy szívünk ugyanazt a taktust ismételteti egyre, megatalkodott konoksággal, mint egy lejárt lemez végén a megakadt, szöszös tű. A körmünk nem nő, a hajunk nem őszül, a sejtjeink nem cserélődnek tovább. Igen! Ebben a pillanatban nem öregszünk, hölgyeim és uraim! Vallják be: hányszor kiáltottak fel életünk során valaminő roppant érzéki vagy – ritkább esetben – szellemi élmény eufóriájában afféle botcsinálta Fausként: „ó perc, ne moccanj, ó idő, ne haladj tovább!” Hát most itt van, megkapták! Tessék, csak fészkeljék be magukat nyugodtan ebben a végtelenített másodpercben! Hisz mostantól ez a pillanat tart – örökké.

*Csönd. Megszólít egy nézőt.*

BUFLAKÁR      Fiatalember, megtudhatom, hogy hány éves? 27! Gyönyörű kor. Hölgyeim és uraim, ez a fiatalember 27 éves marad az idők végezetéig – már amennyiben a jelen szituációban nem lenne súlyos képzavar az időmeghatározás bármely fogalmi aspektusával élni. (*egy házaspárhoz fordul*) Önök szemmel láthatólag szeretik egymást. Ugye? Igen! És ez a szeretet örökké fog tartani! Igen, kérem, az önök érzelmein úgy mond „elvászik az idő vasfoga”, önöknél nem következnek elhidegülés, azaz az idegenné válás kínos, ám törvényszerű, s a kívülállók számára persze rendkívül mulattató stációi, önök szeretik egymást, most és mindörökké.

*Csönd. Elnyomja a cigarettáját.*

BUFLAKÁR      Nézzenek körül nyugodtan! Ismerkedjenek meg egymással: ők lesznek társaink az örökkévalóságban. Így fogunk üldögelni, ebben a családias körben, mi, így usque százan, az idők végezetéig... már persze, ha és amennyiben a jelen szituációban nem lenne súlyos képzavar az időmeghatározás bármely fogalmi aspektusával élni. Így maradnak örökre... lásd előbb mondottak... így együtt, békésen üldögélve, engem nézve, engem hallgatva. (*csönd*) Azt hiszem, már nem sok hiányzik, és mindannyian azonosulni fognak a sartre-i gondolattal, hogy „a pokol a másik ember”.

*Új cigarettára gyújt.*

BUFLAKÁR      „Kizökkent az idő, ó kárhozat.” Ezt csak azért mondtam, hogy emeljem az idevágó irodalmi allúziók számát, és egyben mintegy megkíséreljem fenntartani önökben a tartalmas színházi estén való részvétel rohamosan gyöngülő, és persze eleve nevetséges illúzióját. (*csönd*) Önök halhatatlanok! De mintha kissé feszengénének új, isteni mivoltukban. Furcsa. Úgy látom, hogy bár az emberiség régi, nagy közös vágya teljesült ezen az estén, kisvártatva önök sikítózva s némileg habzó szájjal fognak rám rontani, követelvény, hogy hadd teljen tovább az idő, ergo önök hadd öregedhessenek tovább, summa hadd botorkáljanak tovább a sír felé. Ó, véghetetlen emberi balgaság! (*csönd*) Na jó, legyen! Ám még mielőtt önöket, kis partra vetett halacskák, visszadobnám a téridő-kontinuitásba, engedjék meg... ENGEDJÉK MEG! Figyelem, ez az udvarias szófordulat bizonyos fokú szabad döntéshelyzetet vélelmez az önök számára, de ez ne tévesszen meg senkit, ez csak az én híres és kimeríthetetlen lingvisztikai tapintatom... szóval engedjék meg (*kacsint*), hogy most következzenek egy még nagyobb attrakció! Ez egy akrobata-szám vagy hát tulajdonképpen zsonglőr-szám. Bizonyos értelemben légtornász-mutató is, hiszen nagy magasságokban fogok szárnyalni. De közben persze talajgyakorlat is, mert az elemi igazságok szintjén maradok. Tehát teljes csöndet kérek!

*Dobpergés. Leinti a dobost.*

BUFLAKÁR      Magányom szükségszerű és elengedhetetlen feltétele az a tudat, hogy nem vagyok egyedül. Hepp! (*csönd*) Ez egy logikai bukfen! Hepp!

*Csönd.*

BUFLAKÁR      De értik maguk ezt? A magány lehetősége fel sem merülhetne bennem, ha én lennék egyedül az univerzumban! (*csönd*) Hát ez hihetetlen! Azért vagyok magányos, mert nem vagyok egyedül!

*A konferanszié lép be, megköszörüli a torkát.*

FREGOLI      Bocs.  
KONFERANSZIÉ      Mi van?  
FREGOLI      Idő.

*Zene.*